

Ilse Heyndrickx

In het wachthuis ben je veilig

Irrelevante futiliteiten opslaan was May gewoon aangeboren. Een doorgaans vervelende gave, op het randje van ergerlijk zelfs, omdat haar afwijking meteen ook inhield dat wat wel belangrijk was, de vergetelheid inging met de eerstvolgende, argeloze ademtocht.

Objectum-seksueel was zo'n woord dat haar vandaag opnieuw te binnen schoot. Ze had de term ooit gelezen, zowat een jaar geleden, in een artikel over een vrouw met een wel heel bizar liefdesleven. Want hoe anders omschrijf je een uit de hand gelopen passie voor een Mossberg 500 hagelgeweer? Met een beetje geluk kon het koppel het ooit nog schoppen tot kampioen kleiduifschieten (een soort van hoogtepunt, zo je wil), maar hun 'relatie' bleef, hoe je het ook draait of keert, bijzonder vreemd. Het jachtgeweer had bovendien nog andere absurde concurrenten in de vorm van een stuk Berlijnse muur en een hek dat bewaard werd in de slaapkamer. Wat de vrouw daar precies met die dingen uitvoerde, kon - of wou - May zich niet meer herinneren.

Op één of andere manier vond ze het woord wel zo intrigerend dat ze het opborg in haar hoofd en vandaag, nu zij hier al dagen en nachten op dezelfde bank zat en er zich op een vreemde manier aan ging hechten, stond het haar plots weer helder voor de geest. Als in een automatisme streelden haar vingertoppen de koude stalen zitting van haar bank. Dit wachthuisje aan de bushalte waar zij elkaar gevonden hadden, was trouwens niet meteen het best onderhouden exemplaar dat ze kon treffen, maar de bekraste en beplakte kunststofwanden met graffiti gaven haar een gevoel van geborgenheid en dat was het enige wat ze op dit moment echt nodig had. Alleen de winter strooide roet in het eten; de kou beet zich gemeen vast in haar botten. Het was inriest, maar wel de waarheid dat ze zich hier bijna thuis begon te voelen; al bij al was haar wachthuis comfortabel, het was veilig zitten op haar bank.

En misschien was het ook wel die gedachte die Vic overviel, op het moment dat hij voor de

zoveelste keer in zijn taxi passeerde. May hoorde stilaan bij de haveloze bushalte en werd een deel van de buurt; ze ging er als het ware vrijwel in op. Ze zag hoe hij vertraagde en laag over zijn stuur ging hangen. Uiteindelijk reed hij zo langzaam dat ze zelfs de kleurrijke tatoeages op zijn handen kon zien. Waren het haar knalrode enkellaarsjes die vanaf de eerste dag zijn aandacht hadden getrokken? Ook vandaag zwiepte er één uitdagend boven de kasseien, een intrigerend benenspel van een kaal meisje dat je vanop afstand nog geen twintig zou schatten. Ze was er 's morgens als Vic zijn eerste caféïneshot nog moest krijgen en lag 's nachts onder een plaid ineengerold op de bank wanneer hij met de laatste bezopen nachtbraker passeerde. Ze was er de klok rond, en dat al zowat drie dagen aan een stuk. Aan haar voeten stond een grote rood-witblauw gestreepte boodschappentas.

May deed heel erg haar best om de jonge taxi-chauffeur niet te zien. Op zich geen sinecure, want opvallen deed hij, in zijn knaloranje rijdend misbaksel met logo op de portieren. Met de dag werd de kans dat ze elkaar zouden ontmoeten groter, ook al wou May liefst compleet van de aardbodem verdwijnen.

Vandaag raakte hun persoonlijk territorium opnieuw slechts zijdelings: hij reed voorbij in zijn schreeuwerige Toyota, zij zat op haar bank. En net op het moment dat hun paden weer zouden scheiden, scheurde een politiepatrouille met loeiende sirenes voorbij, zwiepte een laars een boodschappentas omver en huppelden conservenblikken en andere voedingswaren vrolijk over de kasseien van deze godvergeten havenbuurt.

Vic duwde bruusk het rempedaal van zijn taxi in - meende hij iets geraakt te hebben? - en hield stil. In plaats van over zijn stuur te observeren hoe het frêle meisje door de knieën ging en alles rustig van voor zijn wielen begon te plukken, trok hij zijn handrem op en stapte uit.

'Zo', zei hij; zijn laatste sigaret zat nog in zijn stem. 'En jij bent nu die griet die wacht op de bus die nooit komt.'

Ze rechtte haar rug en keek hem uiterlijk onbewogen aan. Enkel het litteken dat onder zijn rechteroog vertrok en van daaruit een ruime boog maakte over zijn wang, verstoorde het perfecte plaatje. Nu hij voluit lachte, leek de verweerde witte streep een stevige komma; ja, zelfs een wenkende vinger.

'Mijn taxi is comfortabel, warm en leeg. Wat denk je?'

Ze schudde beslist het hoofd, ging verder met het plukken van haar boodschappen en liep toen opnieuw richting bank. Hij volgde haar met knakworstjes in beide handen en mikte ze nonchalant de tas in.

De straat voor het bushok was breed en verlaten. De lege magazijnen met hun gapende poorten en de bouwvallige huizen stonden in een soort niemandsland, een vergeten strook tussen plaatsen waar het krioelde van bruisend leven. May voelde zich helemaal veilig in deze buurt die 's nachts opgeëist werd door travestieten en vrijbuiters. Leven en laten leven hing als een bevrijdend motto onzichtbaar in de lucht.

'Wacht je op hier op iemand?'

Stilte.

'Word je vandaag misschien nog afgehaald?'

'M'n pa.' Haar stem klonk schor.

Met zijn getatoeëerde handen streek Vic het haar uit zijn ogen en hij monsterde het meisje dat voor hem stond. Hij vond haar een tikkeltje excentriek ongetwijfeld; ze voelde zich een verkleumd klein vogeltje. Hij krabde zich onbeschaamd in zijn kruis, de vochtige plek op zijn boxershort veroorzaakte een irritant soort jeuk.

'Als je beschutting nodig hebt of een plek om te slapen, kan ik je wel uit de nood helpen,' hoorde hij zichzelf zeggen. Het aanbod kwam automatisch, het leek alsof hij er niet eens over hoefde na te denken.

'Ik heet Vic.'

'Nel,' zei May.

Het litteken wenkte opnieuw. Ze wist wat hij bedoelde, want ze had hem al een paar keer een eindje verder een huis zien ingaan. Vanop de straat leek het een leegstaand pand; op de plaats van ramen en deuren zaten bekladde en beplakte houten panelen. Wat hij daar uitvrat, wist ze niet en tot op de dag van vandaag kon het haar eigenlijk ook niks schelen. Voorlopig voelde ze zich niet geroepen om op zijn aanbod in te gaan. Ze kon het nog wel een tijdje rooien in dat wacht-

huisje van haar. Ze glimlachte stuurs en begon langs hem weg te kijken. Haar ogen volgden de vrachtwagens met de teruggapende chauffeurs. Na een poosje droop hij af; de Toyota toeterde een vrolijk afscheid.

Van in het wachthuis had May zicht op de ingang van het metrostation aan de overkant van de straat. Er was zelden iemand te zien. Alle economische bedrijvigheid in de buurt was stilgeval- len. Aan de horizon daarachter lagen de heu- vels, spookachtige silhouetten van verouderde industrie met silo's, dreigende schouwen naast de messcherpe contouren van hypermoderne wolkenkrabbers. Het klassieke gerechtsgebouw met zijn zuilen leek per vergissing daartussen geplaatst en blonk bijna wit in de zon. De weerkaatsing van het licht deed pijn aan May's ogen.

Het schrijnende gevoel katapulteerde haar enkele dagen terug in de tijd, naar het kapsalon waar ze langsliep, luttele ogenblikken voor ze die bank van haar adopteerde. Toen ze uiteindelijk, nog verblind door de spots boven de wastafel, voor de spiegel ging zitten, wist ze precies wat ze wou; wassen was zelfs niet nodig geweest. De man keek niet vreemd op toen ze zei wat ze in gedachten had: met zijn vingers controleerde hij de vorm van haar schedel en ging hij onderzoekend langs haar oren.

'Kan jij wel hebben', mompelde hij en het leek alsof het hem werkelijk ook iets kon schelen: 'Je gezicht is gaaf en regelmatig genoeg.' Even later zag ze de lange haren in plakkerige strengen op de grond schuiven. Toen hij de klus afmaakte met zijn tondeuse, voelde ze zich vreemd genoeg rustig worden. In het spichtige, kale meisje in de spiegel herkende ze wie ze altijd al had willen zijn: ze was niet kwetsbaar, eerder ongenaakbaar. Haar kale hoofd was een soort van bliksemafleider voor het verdriet in haar ogen.

Ongenaakbaar of niet, intussen zat de kou wel hebbiger onder haar kleren en in haar lijf. Misschien moest ze zich de binnenstad in wagen om een muts te kopen. Zouden ze al op zoek zijn naar haar? Met elk politievoertuig dat passeerde, sloeg een panische schrik haar om het hart. Ze zag er nu wel heel anders uit, maar Vic was niet de enige die vragen kon stellen. Tot hiertoe had ze gewoon geluk gehad. En dus, concludeerde ze ongemakkelijk, was het huis verderop zo oninteressant nog niet. Een verkenningstocht redde haar bovendien voor even uit de meedogenloze klau-

wen van de kou en dat besef alleen al, stuurde haar met de overvolle boodschappentas klotsend tegen haar benen de straat op.

Elk voorbijrijdend voertuig daverde zich op de kasseien een weg door haar ingewanden. Chauffeurs toeterden en ze was opgelucht toen ze eindelijk voor het huis stond. Hard duwen was niet eens nodig, want de houten plank schoot met een klap achterover, zodat ze bijna letterlijk met de deur in huis viel.

De puinhoop binnen was compleet. Het leek alsof iemand de woning met een sloophamer te lijf was gegaan. Ze stapte over het puin van ingevallen muren, zocht doorgangen onder resten van afgeknakte deurposten; het bezetsel hing op sommige plaatsen als een angstaanjagende mobile naar beneden. Aan muren zaten nog restanten van het vroegere behang, een soort van overspannen vrolijke bloemenorgie waar een nuchter mens met behoefte aan rust en vrede compleet horendol van zou worden. Een eindje verderop was een gang die opnieuw werd afgesloten door een houten plank en toen ze die met veel moeite opzij geschoven kreeg, sneed het verroeste deurbeslag zich gemeen in twee vingers van haar rechterhand; het bloed maakte in dunne straaltjes een spoor op de grond.

Ze kwam terecht in een geïmproviseerde slaapkamer, een ruimte die duidelijk werd gebruikt, want het puin was weggeveegd en op de grond lagen twee matrassen heel precies tegen elkaar geschoven. In de hoek lag een stapel dekens. Er stond een open ladekast tegen de muur.

May trok aan de handgrepen en dook zo Vics leven binnen. De inhoud van de kast was chaotisch en een ranzige geur sloeg haar in het gezicht. Er lag een ongeopende enveloppe van een laboratorium, een gescheurde verpakking durex pleasuremax tingle (leeg), sokken, sommige in paren gevouwen, andere los door elkaar. Het was onduidelijk of ze gewassen of gedragen waren. In de lade daaronder lagen boxershorts in alle soorten kleuren en stijlen, twee opgerolde truien, een vliegertje gevouwen van een doktersvoorschrift, een potje vaseline, losse theelichtjes, een fluo gele aansteker met reclame van een of ander bouwbedrijf, vloeitjes om sigaretten te rollen, omslagen vol foto's, ook polaroids. Onderaan in de kast in een beduimd doosje met het opschrift 'Tank and Tray Kodak' vond ze een vreemdsoortige metalen thermometer, daarnaast

ook een viewer voor dia's en leeg fotopapier. Een trapje rechts van de ladekast leidde opnieuw naar een deur - recent geschilderd, je kon de verf nog ruiken - en die bood onverwacht weerstand. Ze zat op slot en een voorwerp waarmee ze de deurpost kon forceren, zag May niet meteen liggen. Terug in haar wachthuis zou ze nadenken over een oplossing voor dit raadsel, want hier langer blijven rondhangen durfde ze niet. Wat als Vic plots opdook? Ze wierp nog een laatste blik in de laden en griste met haar bebloede hand willekeurig twee pakketjes foto's mee.

Met enige tegenzin zocht ze de uitgang op. Ze gaf het niet graag toe maar het huis leek inderdaad een veilig alternatief voor haar bushalte; het was er warmer ook. Vraag was natuurlijk of ze Vic erbij zou moeten nemen als ze er logeerde. Hij sliep er alvast niet systematisch; dat zou ze gezien hebben de voorbije nachten. Hij wipte er binnen en buiten. Op eventueel gezelschap had ze niet gelet.

De winterzon scheen uitbundig toen ze weer buitenkwam en de plank weer voor het gat schoof. Tegen de muur achter de bushalte rees de schaduw op van het torentje een eind verderop. Haar verblijfplaats kreeg op die manier iets koninklijks, zelfs iets luxueus. Haar klein paleis, dacht ze, de strook kasseien met haar hakken trotserend. Door en doorkoud ijspaleis, als ze echt eerlijk moest zijn.

Schel en agressief getoeter van de oranje Toyota schakelde haar hart een paar versnellingen hoger, maar vastberaden en met een air van onverschilligheid keek ze de andere kant op. Onwillekeurig gleed ze met haar vingers over de omslagen in de rechterzak van haar leren jack.

Het voelde vertrouwd, de achterwand van het wachthuisje die tegen haar ruggenwervels kleefde, maar de kou vrat aan haar tenen en vingers als een niet te negeren pijn die zich voortplantte over haar hele lichaam. Ze rolde zich in een bolletje. De wind schuurde haar gezicht en haar oren klopten. Ze had geen zin in worstjes in blik of crackers. Ze had de laatste dagen met moeite iets gegeten. Niet dat ze het vergat. Ze kon gewoon niets binnenkrijgen. In de verte loeiden flauw de sirenes van een patrouille. Straks zou ze een blikje cola openmaken, maar voorlopig maakte het idee alleen al haar misse-

lijk. Haar rechterslaap klopte scherp en hevig. Ze staarde voor zich uit naar het metrostation en zag hoe langzaam maar zeker de ingang plaats maakte voor een witte vlek; de omgeving bleef in beeld, maar het punt waarop ze zich focuste, verdween onherroepelijk. Zo'n twintig minuten duurde het, leerde de ervaring en dan pas nam een gruwelijke hoofdpijn het over. Het bonken in haar hoofd zocht het ritme van de hortende ademhaling uit haar herinnering.

Hier wil ze helemaal niet zijn, in deze witte steriele ziekenhuiskamer. Ze kijkt naar haar nagels en niet naar de man in bed. Ze luistert naar het zenuwachtige tikken van haar hakken op de vloer en niet naar zijn ijlen. De norse verpleegster laat het dienblad met dampende thee en wit brood in folie zonder iets te zeggen op zijn kamer achter. Haar opdracht is duidelijk, ook al werd de vraag niet expliciet gesteld. Zonder hulp zal hij immers helemaal niets eten.

Een helse pijn brak het droombeeld brusks af. Ze was blijkbaar in een korte slaap van de bank afgedonderd. Terwijl ze overeind krabbelde, voelde ze hoe een arm onder haar oksel doorging en haar rug ondersteunde. Ze zag niet meteen wie het was. Verdomde migraine-aanval ook. In de periferie van haar beeld schemerde oranje koetswerk. Ze werd de warmte ingeduwd. Ondergaan was de enige optie. Ze schokte mee toen het voertuig zich in beweging zette en een eindje verder stopten ze weer. Toen het portier openging, gutste waterachtige kots uit haar lijf, op haar broek; gal spatte op het dashboard.

'Merdel!', hoorde ze; Vic vloekte: 'Ik zou de politie waarschuwen als ik niet met zekerheid wist dat je tot over je oren in de shit zat.' Hij haakte, ondanks de kleverige troep op haar kleren, zijn armen rond haar en droeg haar het huis binnen. De witte mist trok op; het wenkende litteken hing boven haar gezicht. Ze zag confronterend dichtbij de poriën in zijn neus, zijn vochtige lippen, de haartjes op zijn oorlellen. Even later lag ze uitgeteld op het malse matras. Hij schoof de omslagen met de foto's die half uit haar zakken waren gegleden een eind verder weg op de vloer. May zag niet of hij beseftte dat het zijn omslagen waren. Ze zag ook de meisjes op de foto's niet; ze zaten in haar wachthuis, eenzaam en alleen op haar bank. Close-ups van krullen, piercings; en-

kellaarsjes, knalrode. Ze lagen ook op zijn matras. Meisjes met puntige of ronde borsten, wild rossig schaamhaar, getrimde toestanden. Heel erg jong doorgaans; ze keken niet altijd recht in de lens. Bij sommigen kreeg je de indruk dat ze onder invloed waren. May was niet de eerste die de harde witte lijn op zijn gezicht bleef strelen. Hij duwde haar hand niet weg en liet haar be- gaan. Zachtjes beet hij op haar vingers.

Even later stond hij op en opende de deur met zijn sleutelbos. De kamer waar hij haar binnenbracht, zou zich in een doorsnee bewoond huis kunnen bevinden; het leek May een nirwana, een veilig nest waaruit ze niet weer wilde vertrekken; een kleine knusse anomalie met een glanzende vloer en ouderwetse lambrizing; overal lagen felgekleurde kussens. Centraal in de kamer stond uitnodigend een hoog kingsize bed met gedraaide poten; een veelkleurige spreij in patchwork hing tot op de grond. Boven een frivool ouderwets buffetkastje in notelarenhout hing een uitvergrote foto aan een haakje. Ongemak overviel May bij het bekijken van het beeld. Het was onduidelijk waar de foto genomen was. Mogelijk hier in het kraakpand, want het beeld toonde gekreukte en gescheurde posters en een smerige matras met een nog groezeliger dekbed. Afval op de grond. Het magere kereltje dat centraal stond, leek boven alles fragiel. Het feit dat hij niet eens een slipje droeg, maakte hem nog kwetsbaarder. Een man met ontbloot bovenlijf hield zijn arm om het kind geslagen, maar vreemd genoeg leek het gebaar niet te beschermen of te koesteren. Bijna hebberig scheen hij zijn bezit bij zich te willen houden, gewoon binnen handbereik.

Soms kunnen vaders niet anders dan niet van hun kinderen houden, bedacht May; ze slikte en onwillekeurig gleeed ze met haar hand over haar hoofd. Ze voelde stoppels. Haar ogen kleefden vast aan de foto en gleden van de jongen naar Vic, van de vader naar de zoon, van de foto naar de taxichauffeur naast haar; hij rook naar sigaretten en zoet zweet. Hongerig zochten haar ogen gelijkenissen.

Ondertussen had Vic geplette supermarktsandwiches uit haar tas gehaald en hij peuterde met zijn zakmes het deksel van een doosje smeerkaas.

'Behalve jij, Nel, is er nog nooit eerder iemand in deze kamer geweest,' zei hij en het klonk alsof het de waarheid was; hij nam haar in zijn armen en

voerde haar kleine besmeerde partjes. Als gebio-
logeerd volgde hij May's tong die steeds opnieuw
over haar gesprongen lippen gleed. Hij liet haar
voorzichtig nippen van een blikje frisdrank.
De suiker kikkerde haar op en terwijl ze Vic liet
begaan, werd ze zich pijnlijk bewust van het
contrast met wat er zich een paar dagen tevoren
had afgespeeld. Dit warme nest leek in niets op
de kilte van de ziekenhuiskamer waar ze haar
vader had bezocht. De centrale verwarming
draaide op volle toeren en toch kreeg May er kip-
penvel. Het masker van het beademingsapparaat
had ze de zieke man op zijn kale kop geschoven.
Zijn zurige adem die met horten en stoten uit de
grote holte met afgebrokkelde tanden ontsnapte,
was niet te harden en al even onverdraaglijk als
de onophoudelijke stroom verwijten die ze in de
loop van de voorbije jaren had geslikt. Zich ver-
weren had ze nooit geleerd. Gefixeerd staaarde ze
naar die blauwige strepen van lippen; haar hart
bonkte in haar lijf. Met de vreselijkste woorden
had deze man haar met de grond gelijk gemaakt.
Hij zou het opnieuw doen, besefte ze; het was
nooit anders geweest en het zou nooit anders
zijn. Even had ze nog gearzeld het dienblad
naast hem te laten staan, binnen oogbereik,
als een tantaluskwelling. Zijn stakerige armen
waren vastgemaakt met lederen riempjes aan de
kader van het bed. In deze toestand leek hij een
slachtoffer.

May kroop weg in Vics oksel; ze sloot haar ogen
en zag griezelig scherp hoe ze te lang de eerste
boterham in de ziekenhuisthee had gesopt. De
kleverige prop ging vlotjes in dat grote zwarte
gat. De speekseldraden aan zijn lippen deden
haar haast kotsen. Slikken deed hij niet. Was hij
eigenlijk wel bij bewustzijn? Bij de tweede snede
brood dacht ze aan al die keren dat zij als klein
meisje uren alleen aan tafel zat; tot de laatste
hap, koud en niet meer te vreten, tergend lang-
zaam door haar slokdarm schoof, millimeter voor
millimeter. Nog altijd slikte hij niet. Met de derde
boterham - ze morste kwistig en ongegeneerd
met de hete thee - snoerde zij hem voor een keer
de mond. De vreemde sensatie van rust deed haar
rillen van puur genot.

Vandaag lag ze zelf in een bed in een bouwvallig
huis en ze wentelde zich in geborgenheid in de
armen van een vreemde.

Vic zette het blikje opnieuw tegen haar lippen en
tilde haar hoofd op met zijn arm.

'Vertrouw me,' fluisterde hij en hij kustte één voor
één haar wenkbrauwen; met zijn lippen maakte
hij haar neus nat en hij streefde haar wangen.

May bleef staren naar de foto aan de muur. Ze
sloegde er niet in zich los te maken van het beeld.
Ze voelde hoe Vic haar gezicht en hals bespeelde
met zijn vingertoppen en ze genoot. Of de vierde
boterham die ze in het ziekenhuis had gesopt,
de man voorgoed het zwijgen had opgelegd, kon
haar op dit moment niet meer schelen. De thee
liep morsig langs zijn kin, zat in de plooiën van
zijn nek, maakte kleverige kringen op zijn ou-
derwetse pyjama en het kussen. Ze zou, als het
ooit zo ver kwam, de gevolgen dragen. Rustig had
ze haar leren jack aangetrokken; de gele lijn op
de linoleum vloerbedekking wees de weg naar
buiten. Ze liep gewoon langs het bureau van
de hoofdverpleegster, gleed ontspannen naar
beneden met de supersnelle lift. Aan het onthaal
knikte de dame vriendelijk. Toen de glazen schuif-
deur van het ziekenhuis zich achter haar sloot,
keek ze niet meer om. Buiten haalde ze opgelucht
adem. De vrieskou deed haar deugd.

Vic maakte met zijn warme handen ritmische
cirkels over haar rug. De trage beweging gomde
de hortende en stotende ademhaling voor even
uit haar herinnering. Het bonken van haar slapen
kalmeerde. Ze keek naar het litteken, heel dicht-
bij. Ze wou niet bang zijn, want Vic was gehavend
en beschadigd, net als zij. Twee gekwetste zielen,
samen in een perfecte kamer in niemandsland.
Ze liet zich door hem toedekken en voelde hoe
hij mee onder de dekens kroop. Hij trok haar le-
peltje, haar graatmagere billen tegen zijn geslacht
en hij streefde haar buik met zijn volle hand. Ze
ontspande zich en liet zijn warmte toe in haar
lijf. Zijn getatoëerde handen lagen als een bikini
op haar borsten.

May stelde zich geen vragen, verdrong de ge-
dachte dat Vic misschien alleen de geur opsnoof
van een alweer nieuw meisje uit het wachthuis;
misschien was ze voor hem louter een gelukkig
toeval, een bevallige passant met stille verwach-
tingen die hem niets uitmaakten. Ook hij hoefde
op zijn beurt alleen te wachten. Ze liet hem met
zijn voeten resoluut haar rode enkellaarzen uit-
duwen; haar broek ging vlot naar beneden. De
kanten boordjes van haar slipje waren vochtig.

Ze draaide zich helemaal naar hem toe en voelde dat ook hij ondertussen de sluiting van zijn jeans had losgemaakt. Het duurde niet lang voor haar onderlichaam zich gulzig rond hem vastzoog. In hun ritmisch bewegen verloor ze op geen enkel moment oogcontact. Gek eigenlijk hoe een man in opperste extase lijkt op iemand die sterft in gewelddadige omstandigheden; het hoofd op precies dezelfde manier naar achteren gebogen, de

ogen wegdraaiend, de mond halfopen. Ze kreunde en met wijdopen mond likte ze nat over de schuurpapieren stoppels op zijn kin, als wou ze hem helemaal opvreten. Het litteken op zijn wang wenkte niet meer nu hij haar stevig vastgreep bij haar heupen en zijn handen hongerig hun weg verderzetten naar haar tepels. De witte, verharde lijn onder zijn oog liep loodrecht naar beneden als een welgemeende middelvinger. ■

